

Lớp 1 không đáng sợ!

Năm nay em bảy tuổi và em đã học lớp 2 rồi.

Cô giáo còn phân công em làm tổ trưởng tổ 3 nữa. Thật là một vinh dự to lớn. Em còn nhớ, buổi sáng ngày khai giảng lớp 2 thật đẹp. nắng vàng ươm như mật rót trên con đường em đến trường. Hai bên đường treo đầy khẩu hiệu, “Chào mừng ngày toàn dân đưa trẻ đến trường”, “Chào mừng năm học mới” và vô số những câu khác nữa. Em có thể đọc nhanh mà không cần đánh vần như hồi lớp 1.

Em đứng đầu hàng và cầm tấm bảng hiệu có ghi dòng chữ lớp 2/2 to tướng. Khi mặt trời lên cao khỏi mái ngói đỏ, nắng rọi thẳng vào gương mặt nhưng em vẫn mặc kệ. Lớp 2 rồi thì sợ gì vài sợi nắng cón con. Sau lưng em tụi bạn xếp thành hàng dài. Đứa nào cũng hớn hở, tươi rói. Thỉnh thoảng em quay xuống, nghe răng cười với chúng nó.

Khi cô phụ trách hô to: “Mời lớp 2/2!”, thế là em trịnh trọng nâng tấm bảng lên rồi bước tới. Đường như chỉ chờ có thế, tụi bạn lập tức bước thật đều theo sau. Cô giáo đã dặn em nhìn thẳng, nhưng lúc đi ngang qua khu vực dành cho phụ huynh em có nhìn nhanh xuống mẹ. Em nhìn nhanh lắm, nhưng em biết mẹ đang chăm chú theo dõi em và mẹ sẽ cười mà nói nhỏ với cô đang mặc áo đỏ ở bên cạnh rằng:

“Đẩy con tui đẩy, cái đứa đi đầu hàng cầm tấm bảng là con trai tui, nay nó học lớp 2 rồi!”

Và thế nào, mũi của mẹ cũng sẽ phập phồng vì hạnh diện.

Khi đi ngang qua hàng của mấy em lớp 1, em cố tình đi chậm lại một bước và hơi nghiêng tấm bảng để mấy em ấy nhìn thấy. Tụi lớp 1 nhỏ xíu, không biết xếp hàng gì cả. Chỗ thì dồn lại một cục, chỗ thì chừa ra một khoảng trống rất dài. Cô giáo chủ nhiệm phải mướn mồ hôi kéo đứa này ra, xích đứa kia lại gần. Có đứa còn thút thít khóc, có đứa còn đòi ra hàng phụ huynh ngồi với mẹ. Cô giáo phải vỗ về tụi nó. Rồi cô giáo lại phải đứng đầu, hướng dẫn tụi nó cầm tấm bảng thẳng lên chứ không được để dưới đất như vậy.

Nói chung là tụi lớp 1 rất phiền.

Còn em nay đã vào lớp 2, em không phiền như vậy nữa.

Khi em ưỡn ngực đi qua, tại lớp 1 trở mắt nhìn ngưỡng mộ. Là em nghĩ thế chứ đâu có thời gian mà nhìn hết tại nó được. Nhưng lớp 1 lúc nào cũng mang một sự ngưỡng mộ hết sức to lớn với một đứa học lớp 2 như em chứ. Chẳng gì thì em cũng có một năm kinh nghiệm học ở trường tiểu học rồi.

Em có một bí mật mà không đời nào em kể cho ai nghe hết, kể cả ba em. Đó là khi mẹ dắt em vào lớp 1, em đã khóc. Ba hôm ấy phải đi làm nên không đến trường với mẹ được. Khi mẹ nổ máy, bảo em ngồi lên xe để chở đến trường làm lễ khai giảng em đã bắt đầu khóc. Lúc đó mẹ vẫn chưa nhận ra là em khóc. Em cố tình leo lên xe thật chậm, như thể nếu leo chậm một xíu biết đâu mẹ sẽ đổi ý mà bảo:

“Thôi, không đi học lớp 1 nữa.”

Ban đầu em khóc thầm nho nhỏ, sau thì em thút thít. Rồi mẹ cũng nghe thấy. Mẹ em vỗ về:

“Có gì đâu mà khóc con, đi học vui lắm, có bạn nè, có cô nè.”

Từ hồi em năm tuổi, em đã nói với mẹ nhiều lần là em không muốn học lớp 1 rồi. Mẹ tối nào cũng ôm em

thủ thủ, lên lớp 1 con sẽ học viết, sẽ đọc chữ, học cộng trừ, học đếm. Mẹ bảo em sẽ dậy sớm, ăn sáng ở nhà xong mới đến trường học chứ không phải ăn ở trường như lớp Lá. Em không được đi học trễ vì nếu em đi trễ, chú bảo vệ sẽ khóa cổng trường lại. Lớp học của em sẽ có những chiếc bàn xếp liền kề, ngăn nắp, em sẽ khoanh tay lên bàn mà học ngoan chứ không được phép chạy lung tung như trong ở lớp Lá. Trong giờ học em phải yên lặng nghe cô giáo giảng bài...

Khi nghe mẹ nói, em bàng hoàng nhận ra lớp 1 chẳng có gì vui cả. Em nói với mẹ:

“Vậy tại sao con phải lên lớp 1 làm gì? Lớp 1 không có vui bằng lớp Lá, con muốn học lớp Lá hoài, lớp Lá mãi.”

Mẹ ôm em bảo rằng:

“Ừ thì lớp Lá vui nhưng rồi ai cũng phải lên lớp 1 hết. Như ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại hồi xưa cũng phải học lớp 1. Ba mẹ cũng phải học lớp 1. Ai cũng học lớp 1 hết...”

Em cười khúc khích, nghĩ tới cảnh ông bà nội, ông bà ngoại mang cặp đi học lớp 1, chắc là buồn cười lắm.

Mẹ em bảo, ai rồi cũng phải lớn lên dẫu hồi nhỏ xíu xíu vui hơn. Lớp Lá vui hơn nhưng em phải lên lớp 1

vì em đã lớn. Em đã đồng ý với mẹ như thế, vậy mà khi mẹ chở em đi khai giảng lớp 1 em đã khóc. Khi mẹ đi gửi xe, em đứng trước cổng trường nhìn mấy anh chị lớp 2, lớp 3 tự tin mang cặp vào trường mà em ngưỡng mộ quá. Mẹ nắm tay em bước vào. Em nhìn thấy bạn Đông Nam, bạn Khánh An học chung lớp Lá với em. Mấy bạn cũng đứng nắm tay mẹ, rụt rè, bối ngỡ nhìn xung quanh.

Sân trường khi ấy trang trí rất đẹp với bong bóng, những dây ghế nhựa dài, cột cờ cao vút với lá cờ đang tung bay phấp phới, còn có cả những bông hoa xinh đẹp nữa. Từ chiếc loa đang phát ra những bài hát vui tươi. Nhưng em đâu có tâm trạng mà nhìn mà nghe nữa. Các anh chị lớp lớn chạy ào lại, mừng rỡ vì gặp lại bạn cũ. Còn em chỉ rụt rè nhìn bạn Đông Nam. Dĩ nhiên em vui chứ, nhưng mà nỗi lo lắng đã lấn át đi niềm vui trong lòng.

Lúc đó em đã nín khóc rồi, vậy mà khi mẹ dắt tay em lại với cô giáo thì em lại khóc lần nữa. Em đã khóc hai lần trong một buổi sáng. Cô Thủy – sau này vào lớp em mới biết tên cô – cười cười, xoa đầu em bảo, đừng khóc, đi với cô. Khi em thấy bạn Đông Nam đã đứng xếp hàng, em nín khóc ngay, lấy tay lau vội nước mắt. Em không muốn bạn thấy em khóc, rồi bạn sẽ cười em cho mà xem.

Chuyện em khóc khi vào lớp 1 em đã nói mẹ giữ kín cho em rồi, bí mật với cả ba em nữa. Mẹ đã ngoéo tay với em rồi, em yên tâm vì em biết, một khi mẹ đã ngoéo tay với em là mẹ sẽ không kể với ai cả.

Giá mà hồi đó em biết lớp 1 chẳng có gì đáng sợ em đã không khóc rồi. Lớp 1 vui tề thiên ông địa. Giờ ra chơi, tụi em nháo nhào chạy ra sân trường đầy bóng nắng. Cây bàng cao vút, rì rào gió, lấp ló những chùm quả mùa xanh. Tụi em thi nhau đếm. Đếm chán, lại bày trò đuổi bắt, rượt đuổi và cười giòn giã trong sân trường. Ở góc kia, tụi con gái đang tụm lại bên một con búp bê của bạn nào đó mang theo. Con búp bê tóc vàng, mắt xanh biếc, mặc bộ đầm lộng lẫy. Nhưng tụi con trai mỗi lần đi ngang thì chẳng thèm nhìn con búp bê ấy đâu. Nhiều lần em ghé tai bạn Đông Nam nói nhỏ:

“Sao tụi con gái lại thích chơi cái trò nhặt phèo ấy nhỉ?”

Hôm nay, khi nhìn tụi lớp 1 khóc văng lên em đã muốn lại nói với tụi nó:

“Đừng khóc, lớp 1 không có gì đáng sợ hết!”

Mà em biết, tụi nó sẽ không tin em đâu. Không một đứa lớp Lá nào vào lớp 1 mà không sợ lớp 1 cả.

Có một thiên thần ở trong bụng mẹ

Em thấy bụng mẹ dạo này có vẻ to ra. Em nghĩ chắc là do mẹ ăn nhiều quá. Tối qua, trong bữa ăn em để ý thấy mẹ ăn một lúc hai chén cơm. Bình thường mẹ ăn chỉ có một chén thôi, mẹ hay nói với ba em:

“Ôi, dạo này trông em mập quá. Em lỡ ăn nhiều quá rồi!”

Mẹ nói thế chứ em không thấy mẹ mập bao giờ. Em thích ôm mẹ từ phía sau khi ngồi xe máy, thích sờ vào cái bụng êm êm của mẹ. Lúc đó mẹ cười khúc khích, mẹ bảo em là cái đuôi của mẹ.

Em thấy dạo này mẹ không nói với ba “Ôi, em mập quá!” nữa. Mẹ ăn liền hai chén cơm trong bữa cơm và bụng mẹ bắt đầu to ra rồi.

“Không phải do mẹ ăn nhiều đâu, do mẹ có em bé đấy.”

Mẹ đã nói với em như thế khi em sờ vào bụng mẹ. Lúc đó em không hiểu, tại sao em bé lại chui vào bụng mẹ, sao em bé không ra chơi với em liền mà phải trốn trong bụng mẹ làm gì? Mẹ bảo em bé bây giờ còn nhỏ xiu xiu, em bé phải đợi cứng cáp mới ra chơi với em được.

Lớp 2 của em, tụi nó có em hết rồi! Em phải đợi hoài, đợi mãi giờ mẹ mới có em. Em của bạn Đông Nam tên là Ben. Em của bạn Trí tên là Bo. Giờ ra chơi, mấy bạn trong lớp cũng thường kể về em của mình.

“Ôi, thằng Ben hôm qua làm gãy bút chì của tao.” Nam nói.

“Ôi, thằng Bo hôm qua đá ướt cả ga giường.” Trí nói.

Tụi nó bảo tụi con nít phiền lắm. Không hiểu sao tụi con nít đi đá suốt.

“Em Bo đi đá một ngày tám chục lần, đến tối còn đi đá nữa.”

Em nghĩ, mai mốt em của mình đi đá một ngày tám chục lần như em Bo thì cũng phiền lắm.

Dạo này mẹ thích ăn xoài chua chấm muối ớt. Mẹ bổ từng quả xoài xanh ra đĩa, rồi ngồi chấm muối ăn ngon lành. Ba bảo mẹ ăn ít thôi kéo đau bao tử. Mẹ bảo:

“Đâu phải em thèm ăn, là em bé trong bụng thèm ăn đấy.”

Em đang học, nghe mẹ nói em lại ngồi cạnh mẹ, lấy một miếng xoài ăn thử. Chua đến ghê cả răng. Ôi, sao em bé lại thích xoài chua thế này chứ. Mẹ cười bảo khi mang em bé trong bụng người ta sẽ thèm nhiều thứ. Có người thích ăn ngọt, ăn mặn, như mẹ thì thích ăn chua...

Mẹ kể, hồi mang em trong bụng tự nhiên mẹ muốn uống bia. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, mẹ sẽ uống một ly bia nhỏ cho dễ ngủ. Em bàng hoàng nhận ra, cái tên Ken ở nhà của mình là tên của một loại bia. Mà lạ nhỉ, bia đắng nghét có ngon gì đâu mà khi trong bụng mẹ, em lại thích.

Bữa sau em lên lớp, nở mũi nói với Đông Nam:

“Tao biết uống bia từ trong bụng mẹ.” Tụi bạn trong lớp trố mắt.

“Không ai biết uống bia từ trong bụng mẹ hết. Em bé đẻ ra chỉ có uống sữa thôi. Uống bia nó xin thì sao.” Đông Nam cãi lại.